

РЕШЕНИЕ

№ 682

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10291** по описа за **2022** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на гл. юрисконсулт Д., в качеството ѝ на процесуален представител на СДВР срещу Решение № 2861/27.07.2022 г. по нахд № 16424/2021 г на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 10 състав. С решението съдът е отменил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № 4857384/08.05.2021 г., издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на Г. Я. К. на основание чл.189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно, необоснованост и незаконосъобразност, поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за недоказаност на административното нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Искането до

съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди ЕФ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, чрез адвокат К. оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на разноски по делото за втора инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства /изпратени от Българския Институт по Метрология, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението/ е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номер и комуникации тип ARH CAM S1. С помощта на последното е установено, че на 08.05.2021 г., в 11:20 часа, в [населено място], „Околовръстен път“, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, К. е управлявал лек автомобил „Ф. голф“ с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение 74 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 24 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Видно от представения по делото списък с намерени фишове, същият е бил връчен на 06.11.2021 г.

От правна страна съдът е приел, че при издаване на ЕФ са били допуснати редица съществени процесуални нарушения, които са нарушили правото на защита на наказаното лице, което е довело до невъзможност да организира защитата си, защото повдигнатото му обвинение е неясно и неконкретизирано.

След преглед на доказателствата настоящата касационна инстанция споделя направените от районния съд правни изводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на ЕФ.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно собственика на автомобила. Съгласно чл. 187а, ал. 4, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с

автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Обратно на твърденията в жалбата процесният ЕФ съдържа изрично уточняване, че е издаден от Столична дирекция на вътрешните работи - териториална структура на МВР. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Видно от представената снимка, към момента на заснемането, в обсега на камерата на техническото средство, лек автомобил Ф. голф с рег. [рег.номер на МПС] не е единствено МПС. От приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126, въпросното средство за измерване /СИ/ - тип ARH CAM S1 е преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера, като същата измерва скоростта посредством лазерен скоростомер. Съгласно чл.745, ал.3 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол: Лазерният скоростомер измерва скоростта чрез излъчване на лазерни импулси към дадено /конкретно/ МПС и приемане на отразените от повърхността му сигнали, като едновременно с това се измерва и времето за достигането им до МПС и обратно. Според чл. 746, ал.1 и ал.2 от същата Наредба, конструкцията на скоростомерите трябва да позволява да се индивидуализира МПС, чиято скорост е измерена, включително при едновременно движение на две или повече МПС, при разминаване или когато скоростомерът е монтиран на движещо се МПС. Ако

скоростомерът не е пригоден да изпълни това изискване, той трябва да анулира резултатите от собствените си измервания, когато две или повече МПС навлизат в областта на измерване едновременно, но с различна скорост.

Именно за проверка на това дали конкретното СИ отговаря на изискванията на посочената наредба, в частност на горепосочените изисквания, предвидени в нея, се извършва първоначален контрол за съответствие преди одобряване на типа средство за измерване, а ежегодно се извършва и периодичен контрол за съответствие с изискванията на горепосочената наредба. Във връзка с изложеното настоящият състав на АССГ, счита, че всички технически средства за измерване на скоростта, които са одобрени от Б. и преминали съответната периодична проверка, отговарят на изискванията на Наредбата. Освен това, на съда е служебно известен факта, че въпросното АТСС, което е снабдено с лазерен скоростомер измерва скоростта на движение на автомобили като възпроизвежда стойност на базата на излъчен лазерен лъч отразен от преминаващото МПС. В ъглите на снимката, направена от АТСС, по време на засичане на скоростта са разположени маркери /обозначени със стрелки/, които указват положението на лазерния лъч върху полето на наблюдаваното МПС на камерата. Съединяващите се линии на маркерите указват с точност местоположението на лазерния лъч върху конкретното МПС. Следователно само на снимката, направена по време на самото измерване на скоростта въз основа на отразения от повърхността на МПС лазерен лъч, има данни за измерена скорост и дистанция на измерваното МПС. Във връзка с посоченото е безспорно, че представената по делото снимка може да бъде използвана за еднозначно определяне на МПС, чиято скорост е измерена от лазерния скоростомер, в случай, че на снимката е заснето повече от едно МПС.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. От ЕФ се установява и посоченото време и място, установената стойност на скоростта е 74 км/ч., К. е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 24 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а нарушителят не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Въпреки гореизложеното, настоящият съдебен състав напълно споделя извода за липса на описание на нарушението и на съставомерните елементи, послужили като основание за определяне на наказанието „глоба“ в по реда на чл. 182, ал. 4. От ЗДвП. Съгласно последната е предвиден двоен размер при повторно нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 1 – 5, ал. 2 и ал. 3 от ЗДвП, а при повторно нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 от ЗДвП се предвижда „глоба“ в двоен размер и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от три месеца. Съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП „повторно“ е това нарушение, което е извършено в 1 – годишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 от ЗДвП – в 2 – годишен срок от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Видно от представения ЕФ по делото е, че не е посочено въз основа на кое издадено предишно НП или ЕФ обосновава налагането на „глоба“ в двоен размер, поради което е налице

неяснота на нарушението и несъответствие между описаното нарушение и наложената „глоба“.

По разноските:

С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноски в размер на 400 лв., представляваща заплатено в брой адвокатско възнаграждение, видно от договор за правна защита и съдействие от 15.12.2022 г.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х. КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2861/27.07.2022 г. по нахд № 16424/2021г. по описа на СРС, НО, 10 с-в.

ОСЪЖДА: СДВР да заплати на Г. Я. К. сумата в размер на 400 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: